

Oni są moim ludem

Przyszłe dziedzictwo Izraela

Odpuszczę bowiem ich winę, a ich grzechu nigdy nie wspomnę – Jer. 31:34.

Po długim okresie niełaski dla Izraela, pierwsze znaki powrotu łaski Bożej pojawiły się w 1878 roku wraz z ustanowieniem osiedla Petah Tikvah. Wydarzenie to wyznaczyło koniec okresu, kiedy to Izrael otrzymał „podwójną karę za wszystkie swoje grzechy” (Izaj. 40:2). Ponowne zgromadzenie Żydów w Izraelu nabrało rozpędu wraz z opublikowaniem tzw. Deklaracji Balfoura w 1917 roku, co zachęciło ich do zakupu ziemi w Izraelu. Mimo to, większość Żydów nie powróciła. Prześladowania w Niemczech, które rozpoczęły się na początku lat trzydziestych i osiągnęły punkt kulminacyjny w 1938 roku w wydarzeniach tzw. Nocy Kryształowej, powinny być dla Żydów ostatnim ostrzeżeniem, aby wyjechać do Izraela (Jer. 4:16).

Jednakże miliony europejskich Żydów nie zwróciło uwagi na to ostrzeżenie i utraciło życie w czasie Holocaustu. Wielu z nich, którzy przetrwali II wojnę światową, wyemigrowało do Izraela. Proces ich zgromadzenia trwa nadal, wraz z wygnaniem Żydów z krajów arabskich w 1948 roku, emigracją z Rosji pod koniec lat osiemdziesiątych i na początku lat dziewięćdziesiątych, lotniczą ewakuacją etiopskich Żydów z Sudanu w roku 1985 (operacja Mojżesz) oraz z Etiopii w 1991 roku (operacja Salomon).

W miarę rozwoju „arabskiej wiosny”, konflikty między arabskimi frakcjami (radykałni islamiści, sunnici, szyici, alawici) w znacznym stopniu przyczyniły się do osłabienia wrogów wokół Izraela. Obejmuje to syryjską armię Assada, libański Hezbollah który zaangażował się w walkę w Syrii oraz islamistów z północnego Synaju walczących z armią egipską. W rezultacie, Hamas działający w Strefie Gazy nie uzyskał wsparcia ze strony krajów arabskich w czasie prowadzonej wojny z Izraelem w 2014 roku.

Walka o kontrolę nad Jerozolimą między Żydami, muzułmanami i chrześcijanami będzie jak „puchar taczania się dla wszystkich ludów wokoło” zaś sama Jerozolima stanie się jak „ciężki kamień dla wszystkich ludów” (Zach. 12:2-3). Niektórzy Żydzi i chrześcijanie pragną modlić się na Wzgórzu Świątynnym, czemu z kolei ostro sprzeciwiają się muzułmanie. Można spodziewać się kolejnej wojny między Izraelem, a Arabami przed inwazją Goga i Magoga, zaś konflikt może wybuchnąć na

kanwie problemu Jerozolimy.

Wiele pism Starego Testamentu mówi o przeszłych, teraźniejszych i przyszłych zgromadzeniach Żydów z całego świata, a także o obecnych i przyszłych błogosławieństwach dla Izraela (po których nastąpi błogosławienie pozostałej części ludzkości). Skupimy się na trzech fragmentach Starego Testamentu, które dotyczą tego przyszłego dziedzictwa. Następnie rozważymy fragmenty Nowego Testamentu z Listu do Hebrajczyków, Dziejów Apostolskich i Listu do Rzymian.

Zamieszkają ziemię; przyszłe błogosławieństwa (Ezech. 34:11-31)

Większość z 34 rozdziału prorocтва Ezechiela obejmuje czas od ponownego zgromadzenia Izraela (począwszy od 1878 roku) aż do czasów Królestwa, gdy w dobrobycie będą mieszkać na swojej ziemi. „Ja zatroszczę się o moje owce i wyratuję je z wszystkich miejsc, dokąd zostały rozproszone w dniu chmurnym i mrocznym. (...) przyprowadzę je znowu do ich ziemi” (Ezech. 34:12-13). Wersety te wskazują, że zanim rozpocznie się Armagedon, Bóg będzie szukał Żydów na całym świecie. Jest to obietnica sprowadzenia Izraela z powrotem do ich ziemi (Jer. 30:3).

Werset Ezech. 34:14 („Będę je paść na dobrych pastwiskach i ich błonie będzie na wysokich górach izraelskich”) zdaje się mieć swoje wypełnienie po Armagedonie. Dobre pastwiska zwykle znajdują się na nizinach i równinach, ale w Królestwie również góry będą dobrymi pastwiskami. „Będę szukał zaginionych, rozproszone sprowadzę z powrotem, zranione opatrzę, chore wzmocnię, tłustych i mocnych będę strzegł, i będę paść sprawiedliwie” (Ezech. 34:16). Werset ten wskazuje, że pokorni zostaną wyratowani z ucisku Jakubowego. Ci, którzy uważają się za silnych i samowystarczalnych nie są pokornymi, których szuka Bóg.

„Oto Ja rozsądzę między owcą a owcą, między baranami i kozłami” (Ezech. 34:17) to opis różnic między słabymi, a silnymi w Panu. Odnosi się to do zgromadzenia „resztki Izraela” po Ucisku Jakubowym. Wynik rozsądzania, kto będzie znajdował się w tej „resztkce” w czasie ucisku, omówiony został w Izaj. 4:2-4: „kto zostanie na Syjonie i ostoi się w Jeruzalemie, będzie nazwany świętym; każdy, kto jest zapisany wśród żywych w Jeruzalemie”.

Wersety 23-24 opisują odnowienie Izraela jakie zrealizowane będzie przez wielkiego księcia i pasterza, Jezusa Chrystusa. Następnie werset 25 mówi o przymierzu pokoju (Nowym Przymierzu), jakie będzie

zawarte z Izraelem. Dzikie zwierzęta, jeśli traktować je jako opisy symboliczne, mogą oznaczać otaczających go wrogów. Inne wersety mówią o wilku odpoczywającym wraz z barankiem, jeżeli zwierzęta te traktować dosłownie.

„Spuszczę na nich deszcz we właściwym czasie, a będzie to deszcz błogosławieństwa” (werset 26) a wówczas „drzewa leśne wydadzą swój owoc, a ziemia wyda swoje plony” (werset 27). Deszcz będzie formą szczególnego błogosławieństwa, powodującego kwitnienie ziemi i pustyń.

W końcu, werset 30 zapowiada: „I poznają, że Ja, Pan, ich Bóg, jestem z nimi, i że oni, dom izraelski, są moim ludem – mówi Wszechmocny Pan”. Stwierdzenie to jest dodatkowo uwypuklone w Izaj. 11 i 35, które mówią o błogosławieństwach Królestwa, jakimi zostaną objęte pozostałe narody, o ile przyjmą Boże błogosławieństwa dla Izraela: „Tak mówi Pan Zastępów: Stanie się w owych dniach, że dziesięciu mężów ze wszystkich języków narodów odważy się i uchwyci się rąbka szaty jednego Judejczyka, mówiąc: Pójdziemy z wami, bo słyszeliśmy, że z wami jest Bóg” (Zach. 8:23). Nowe Przymierze będzie prawdopodobnie podobne do Starego Przymierza w tym znaczeniu, że wynikające z niego błogosławieństwa będą uwarunkowane posłuszeństwem Izraela oraz pozostałej części ludzkości względem Bożej prawa.

Zgromadzenie Izraela, Nowe Przymierze (Jer. 31:1-40)

Ten rozdział mówi o ponownym zgromadzeniu Izraela ze wszystkich części świata. Proces ten rozpocznie się przy końcu Wieku Ewangelii i rozciągnie się aż do czasów Królestwa. Ponowne zgromadzanie rozpoczęło się w 1878 roku i trwa nadal na mniejszą skalę. Proces ten może ulec gwałtownemu przyspieszeniu w razie intensyfikacji kryzysu gospodarczego). Można spodziewać się drugiej fali imigracji do Izraela po Ucisku Jakubowym, aż „nie starczy dla nich miejsca” (Zach. 10:10). „W owym czasie – mówi Pan – będę Bogiem wszystkich plemion izraelskich, a one będą moim ludem” (Jer. 31:1). Wydaje się, że werset ten dotyczy czasów po Armagedonie, kiedy to wszystkie plemiona Izraela będą ludem Bożym, a nie tylko Juda i Benjamin. Ten sposób rozumowania potwierdzają dodatkowo wersety 6 i 9.

Wiersz 6 pokazuje, że Jerozolima będzie stolicą świata. W Królestwie, Kościół będzie przebywał w sferze niebiańskiej zaś Starożytni Święci (Patriarchowie) i tzw. święci, którzy pozostaną (po Armagedonie) będą przebywać na ziemi (Izaj. 4:2-4, Ezech. 20:37-38).

„Oto sprowadzę ich z ziemi północnej i zgromadzę ich z krańców ziemi” (Jer. 31:8). Werset ten sugeruje, że jest to druga fala powrotu Żydów z Rosji i innych krajów na

całym świecie. Ich liczba najprawdopodobniej przewyższy liczbę świętych, którzy przetrwają Armagedon i będzie obejmować 10 plemion zabranych do niewoli Asyryjskiej i 2 plemiona zabrane do Babilonu.

„Gdyż jestem ojcem dla Izraela, a Efraim jest moim pierworodnym” (Jer. 31:9). Efraim był wiodącym plemieniem 10 plemion północnego Królestwa Izraela i jako taki reprezentuje całe to królestwo. Jeremiasz działał zarówno w Judzie, jak i na terenie królestwa 10 plemion. Izaj. 11:12-13 („Efraim nie będzie zazdrościł Judzie, a Juda nie będzie gnębił Efraima”) opisuje trwałe usunięcie konfliktu jaki istniał pomiędzy 10 plemionami na północy, a 2 plemionami na południu.

Werset 10 pokazuje, że to Bóg przeprowadził proces rozproszenia i On też będzie odpowiedzialny za ponowne zgromadzenie Żydów. Jakub będzie wybawiony od Goga, kiedy Pan cudownie ocali nielicznych w Izraelu, którzy przetrwają Armagedon (werset 11).

Wersety 15 i 16 wspominają o Racheli, która oplakuje swoje dzieci, ale są one martwe. Rachel była matką Józefa i Beniamina. Werset 15 została zacytowany w Mat. 2:17-18 wraz z wersem 16 opisującym zmartwychwstanie z umarłych („wrócą z ziemi wroga” – ze stanu śmierci). Efraim stanie się drogim synem, kiedy będzie pokutować. Wtedy Bóg się nad nim zlituje i znów będzie o nim pamiętać (werset 20).

„Lecz każdy umrze za swoją winę. Ktokolwiek spożyje cierpkie grona, tego zęby ścierpną” (Jer. 31:30). Jest to opis warunków Królestwa, kiedy to grzechy ojców [Adama] nie będą już przekazywane dzieciom. Natomiast ci, którzy będą grzeszyć, będą odpowiedzialni za swoje czyny i karani za swe własne przewinienia. Zapis ten wskazuje również, że w czasie Królestwa będzie istniała śmierć (druga śmierć).

„Oto idą dni mówi Pan – że zawrę z domem izraelskim i z domem judzkim nowe przymierze” (Jer. 31:31). Zapis ten wskazuje, że Nowe Przymierze ma być zawarte z królestwem Judy i pozostałymi 10 plemionami [„dom izraelski”]. Przymierze to zastąpi stare Przymierze Zakonu. Jest ono nazywane „przymierzem wiecznym”, ponieważ nie będzie miało końca, w przeciwieństwie do Przymierza Zakonu. Chrystus będzie pośrednikiem Nowego Przymierza przez 1000 lat, dopóki nie zwróci Królestwa swemu Ojcu. Kościół, czyli Małe Stado, będzie sługami Nowego Przymierza. Wszystkie błogosławieństwa zostaną najpierw przekazane Izraelowi. Pozostałe narody świata będą błogosławione jako „córki” Izraela (Ezech. 16:61).

Werset 33 wskazuje, że Nowe Przymierze będzie bardziej wszechstronne niż Przymierze Zakonu. Jego zasady zostaną tak zapisane na ich umysłach, że nie zostaną zapomniane. Proroctwo Ezech. 36:25-27 używa podobnego języka: „I dam wam serce nowe, i ducha nowe-

go dam do waszego wnętrza, i usunę z waszego ciała serce kamienne, a dam wam serce mięsiste”. Z kolei cały świat będzie musiał naśladować przykład, jaki dawać będzie Izrael.

„I już nie będą siebie nawzajem pouczać, mówiąc: Poznajcie Pana! Gdyż wszyscy oni znają mnie będą” (Jer. 31:34). Werset ten stosuje się nie tylko do Izraela, ale do całego świata. Wszyscy będą widzieli skutki królowania Chrystusa, restytucji i zmartwychwstania w Królestwie. Prorok Izajasz wyjaśnia: „bo ziemia będzie pełna poznania Pana jakby wód, które wypełniają morze” (Izaj. 11:9). Nie będzie żadnego usprawiedliwienia dla grzechów popełnionych w Królestwie, ze względu na większe poznanie Pana i związanie Szatana.

W wierszach 35-37, Bóg porównuje swoją kontrolę nad naturą do kontroli wszystkiego tego, co dzieje się w Izraelu. Jeśli nie mógłby kontrolować słońca, księżyca, gwiazd i morza, „to i ród Izraela przestałby być ludem przede mną po wszystkie dni”. Jednak Izrael nie przesłanie być narodem, ponieważ Bóg kontroluje siły natury.

Wreszcie, wersety 38-40 mówią o odbudowie Jerozolimy po Armagedonie. Jeruzalem nigdy więcej „nie będzie już spustoszone ani zburzone na wieki” (Jer. 31:40).

Przyszłe granice Izraela (Ezech. 47:13-21)

Przyszłe granice Izraela zostały omówione w Ezech. 47:13-21. Granica północna jest opisana w wersety 15-17: „Granica ziemi od północy jest taka: Od Morza Wielkiego [Śródziemnego] w kierunku na Chetlon [między Damaszkim i Palmyrą], tam gdzie się idzie do Chamat, Zedad, Berota, Sybaim, które jest między Damaszkim a Chamat, do Chazar-Enon, które jest na granicy Hauranu. Tak więc granica biegnie od Morza do Chazar-Enon, tak że okręg Damaszk jest na północy, tak samo okręg Chamat; to jest granica północna”. Chamat wyznaczało granicę podbojów Jozuego w Libanie i znajdowało się pod władzą Salomona; jest to dzisiejsze miasto Hama. Położone jest ok. 192 km na północ od Damaszk i ok. 80 km w głąb lądu od Morza Śródziemnego, w zachodnio – środkowej Syrii. W czasach greckich i rzymskich, nazywało się Epifania. Z kolei Palmyra położone jest ok. 208 km na północny wschód od Damaszk.

„A granica wschodnia biegnie [przekład angielski dodaje: ‘biegnie od Chazar e’non’ – między Damaszkim a Palmyrą] między Hauranem [niedaleko Damaszk i Jarmuk], a Damaszkim i między Gileadem [obszar na wschód od rzeki Jordan] a ziemią izraelską; jest ona granicą aż do Morza Wschodniego [Martwego], do Tamar [ok. 32 km na południowy zachód od Morza Martwego]. To jest granica wschodnia” (Ezech. 47:18). W pewnym momencie w przyszłości, „Damaszk przes-

tanie być miastem, a stanie się kupą gruzów. Opuszczone są na zawsze jego miasta, przypadną trzodom; te będą leżeć, a nikt nie będzie ich płoszył” (Izaj. 17:1-2). W dniu dzisiejszym, obszary Jarmuku nieopodal Damaszk i niektóre dzielnice Damaszk objęte są działaniami wojennymi przy udziale syryjskich sił rządowych i powoli wyniszczają miasto.

„A granica południowa, od strony Negebu, biegnie od Tamar [na południowym zachodzie od Morza Martwego] aż do wód Meribat-Kadesz [północny Synaj], stamtąd wzdłuż potoku egipskiego [Północny Synaj] do Morza Wielkiego [Śródziemnego]. To jest granica południowa, od strony Negebu” (Ezech. 47:19). Niewielka część północnego Synaju na południe od potoku egipskiego i Meribat-Kadesz jest obecnie kontrolowana przez Egipt. Ostatnio, tereny te były sceną buntu radykalnych islamistów, którzy zabili wielu egipskich żołnierzy i policjantów.

„Granicę zachodnią stanowi Morze Wielkie aż do miejsca, skąd się idzie do Chamat. To jest granica zachodnia” (Ezech. 47:20). Jest to obszar na zachód od południowej Gazy wzdłuż wybrzeża Morza Śródziemnego aż do punktu leżącego na tej samej szerokości geograficznej co Hama. Obszar ten obejmuje terytorium obecnie kontrolowane przez Hamas i Hezbollah, organizacje wrogie Izraelowi.

Wydaje się, że miasta leżące na przyszłych granicach Izraela są obecnie niszczone lub zostaną zniszczone w przyszłości, przed rozszerzeniem granic Izraela: Hama, Jarmuk i Damaszk przez rząd syryjski; Strefa Gazy przez Izrael w czasie walki z Hamasem; Zachodnia Jordania (Gilead) prawdopodobnie w czasie walki o władzę w Jerozolimie i prawo modlenia się na Wzgórzu Świątynnym; część północnego Synaju przez egipską armię w czasie ofensywy militarnej przeciwko radykalnym islamistom.

Inne fragmenty Pisma Świętego, takie jak 1 Moj. 15:18, opisuje dziedzictwo Izraela oraz Arabów sięgające aż na północ do rzeki Eufrat. „W owym dniu prowadzić będzie droga z Egiptu do Asyrii: Asyryjczyk uda się do Egiptu, a Egipcjanin do Asyrii, i Egipcjanie wraz z Asyryjczykami będą służyć Panu. W owym dniu będzie Izrael jako trzeci razem z Egiptem i Asyrią błogosławieństwem na ziemi” (Izaj. 19:23-24). Opis ten wspomina o drodze lub szlaku komunikacyjnym pomiędzy Syrią, a Egiptem, prowadzącym przez Izrael. Czy to wyznacza zakres ziemi obiecanej Abrahamowi dla Izraela oraz Arabów? Być może!

Odrodzenie Izraela w Nowym Testamencie

Odrodzenie narodu Izraelskiego jest również opisane w Liście do Hebrajczyków, Dziejach Apostolskich i Liście do Rzymian. Po tym odrodzeniu następuje restytucja reszty ludzkości na ziemi, o czym wspomina Obj. 21

jako o „nowym niebie i nowej ziemi” oraz „nowym Jeruzalem”.

„I dlatego jest On pośrednikiem nowego przymierza, ażeby gdy poniesiona została śmierć dla odkupienia przestępstw popełnionych za pierwszego przymierza, ci, którzy są powołani, otrzymali obiecane dziedzictwo wieczne” (Hebr. 9:15).

Ten werset jest adresowany przede wszystkim do Żydów, którzy będą stroną Nowego Przymierza. Rolą pośrednika jest działanie w celu zawarcia przymierza albo umowy między dwoma poróżnionymi stronami i doprowadzenie do ich pojednania. Tymi dwiema stronami są Izrael i Bóg.

Jezus musiał umrzeć, by stać się tym pośrednikiem, ponieważ śmierć doskonałego człowieka stanowiła zadośćuczynienie za grzech doskonałego człowieka [Adama]. Pierwszym przymierzem było Przymierze Zakonu, które zostało dane Izraelowi, a którego oni nie mogli dotrzymać. W następnym wieku [Królestwo lub inaczej mówiąc, Tysiąclecie], zarówno Izrael, jak i wszyscy inni ludzie otrzymają zaproszenie do uzyskania życia wiecznego na ziemi, poprzez posłuszeństwo Bogu pod Nowym Przymierzem.

„Potem powrócę i odbuduję upadły przybytek Dawida, i odbuduję jego ruiny, i podźwignę go, aby pozostali ludzie szukali Pana, a także wszyscy poganie, nad którymi wezwane zostało imię moje, mówi Pan, który to czyni” (Dzieje Ap. 15:16-17). Apostoł Jakub zaczerpnął te słowa z proroctwa Amosa 9:11,12. Gdy Kościół, klasa Oblubienicy, zostanie wybrany i skompletowany, Izrael zostanie odbudowany pod Nowym Przymierzem, zaś

Jeruzalem stanie się stolicą świata. Następnie, cała ludzkość uzyska możliwość powrotu do stanu harmonii z Bogiem, o ile tylko będzie przestrzegać Jego praw.

Apostoł Paweł napisał: „zatwardziałość przyszła na część Izraela aż do czasu, gdy poganie w pełni wejdą, i w ten sposób będzie zbawiony cały Izrael, (...) a to będzie przymierze moje z nimi, gdy zgładzę grzechy ich” (Rzym. 11:25-27). Te wersety są podobne do zapisu Dzieje Ap. 15:16-17 pod tym względem, że dopiero „gdy poganie w pełni wejdą”, albo inaczej mówiąc, gdy Kościół zostanie skompletowany, Nowe Przymierze zostanie zawarte z narodem Izraelskim. Na chwilę obecną, większość Izraela jest narodem bardzo świeckim i kwestionuje rolę Boga w odzyskaniu państwowości. Boga przyjmą dopiero tzw. święci, którzy pozostaną przy życiu w czasie Armagedonu, a następnie cały naród.

Podsumowanie

Stopniowe odrodzenie Izraela i rekultywacja jałowej ziemi rozpoczęła się w 1878 roku i trwa nadal. Izrael spotkają kolejne próby, aż otaczający ich wrogowie zostaną pokonani. Po kolejnym wielkim holokauście, kiedy to Gog i Magog dokonają inwazji, Królestwo zostanie ustanowione, zbudowana zostanie Trzecia Świątynia, a Jerozolima ponownie odbudowana po zniszczeniach Armagedonu. Błogosławieństwo spłynie na wszystkie narody, które uznają nową stolicę świata w Jerozolimie i Boga jako najwyższego władzę.

Następnie, ludzkość znajdzie się na próbie której nagrodą będzie życie wieczne, zaś każdy, kto nie będzie chciał pokutować, zostanie trwale zniszczony w drugiej śmierci.

Earl Jeff